

"אני יכול לחשב את זה, וגם עלעל, והילדים האחרים" פניו נעוות, "אני בטוח שגם הילדים האחרים יכולים".
יצחק מתיישב על המיטה, ומניח את ידו תחת סנטרו של צמח, "אילו ילדים, צמח? הילדים בחיידר או הילדים שהיו איתך שם, במקום ההוא?"

"במקום", אומר צמח וממציא, "ארי ורון ודולפין ותום" - הוא מעווה את פניו, "היה עוד אחד", הוא אומר, "אתה רואה, אבא, אני לא מצליח להיזכר איך קראו לו!"
"אבל הם ילדים יוצאי דופן", אומר יצחק בקול רך, "הם קיבלו תרופות מיוחדות, כמו שאתה קיבלת כשהיית קטן, ולכן יש להן יכולות חשיבה מפותחות כל כך. אבל התרופות שקיבלת חיטלו את הוירוס שישב לך בתוך המוח. הוא כבר לא יכול להשפיע עליך יותר ואנחנו די שמחים מזה, כי וירוסים במוח הם לא דבר טוב ואף פעם אי אפשר לדעת אם לא כרוכה בהם איזושהי תופעת לוואי לא נעימה שתבוא לידי ביטוי רק בגיל יותר מבוגר. כך שאם הקדוש ברוך ארגן את זה כך שהוירוסים יוכחדו, זה משמח אותנו מאוד!"

בנו מביט בו בעיניים גדולות, שהפגיעות שבהן ממיסה את ליבו, "אז עכשיו אני ילד רגיל?" הוא שואל.

"ילד רגיל לגמרי", מבטיח יצחק, "וילדים רגילים לא יכולים לעשות את כל התרגילים המסובכים שפעם הנית לעשות מבין נכון שתמיד רצית להיות ילד רגיל, צמח?"

מבטיהם מתמודדים רגעים ארוכים. החמלה והנחישות בעיניו של יצחק, מתמודדות באומץ כנגד הבעתה ההולכת ומתגברת בעיניו של צמח, והוא אינו דומע או מסיר את מבטו. רק חני מן הצד, מעבירה במהירות את אצבעה מתחת לריסיה, קודם תחת ריסי עין ימין, ואחר כך תחת ריסי עין שמאל.

"ככה זה ילדים רגילים?" שואל צמח, והבעתה שבעיניו מתקשרת לכדי דמעות, "המוח שלהם עובד לאט, והם צריכים להתאמץ כדי להיזכר בדברים, וכשהם רוצים נורא לומר משהו לפעמים מתערבות להם המילים?"

בזהירות, בקצות אצבעותיו, מלטף יצחק את לחיו של בנו, "כן", הוא לוחש, "ככה זה ילדים רגילים".

שתיקה ממלאת את החדר. גודשת אותו מחלון אל חלון.

"אז אני לא מוכשר כבר, ולא גאון? ואין בי שום דבר מיוחד ויוצא דופן?"
"בכל ילד יש משהו מיוחד ויוצא דופן", רוצה חני לומר, אבל המילים נתקעות בגרונו, שכן היא מבינה היטב, טוב מדי, למה מתכוון צמח. גם היא הייתה פעם גאון, הבטחה יוצאת דופן, ואז דחפו אותה החיים

המיטה הגדולה, הלבנה, עומדת במרכזו של החדר המוצף באור שמש, הילדון הקטן שישן בתוכה נראה קטן וזעזעורי, וכיוון שכל הצינוריות שיצאו מראשו וגופו של צמח כבר נותקו לפני שעתים, יש יופי בתמונה, אפילו פסטורליה.

"צמח?" אומרת חני, ומלטפת את ראשו של בנה, סביב סביב לתחבושת הגדולה, "בוקר טוב, צמח, הגיע הזמן לקום".

"זה יום גדול היום", אומר גם יצחק, מצידה השני של המיטה, "יש לנו היום ברית, זוכר? והרופא אמר שלכבוד הברית תוכל לחזור איתנו הביתה".

עיניו של צמח מתרוצצות רגע מתחת לעפעפיים עצומים, ואז הוא פותח אותן בבהלה: "לא יכול להיות!" הוא אומר ומתיישב, "לא יכול להיות, אבא!" עיניו הגדולות תמיד פעורות עתה לגודל בלתי אפשרי, "אני עוד לא יכול ללכת הביתה! אני עוד לא בריא!"

"ודאי שאתה בריא", אומרת חני וחובקת בזהירות את כתפיו, "למה נראה לך שאתה לא בריא?"

"בגלל ש- הראש שלי" הוא ממשש את גולגולתו, נוגע בתחבושת ומעווה את פניו, "הראש שלי עוד לא עובד כמו שצריך, הוא מקולקל עדיין".

פיקת גרונו של יצחק נעה מאחורי זקנו. הם ידעו שזה יבוא. הם ידעו. "למה אתה מתכוון, צדיק?" הוא שואל, ובקולו צרידות. "המוח שלי", אומר צמח, ונוגע שנית בתחבושת הלבנה, "הוא עדיין עובד נורא לאט, ואני לא זוכר דברים, זאת אומרת - כל פעם שהאחות נכנסת אני צריך לשאול אותה מחדש מה השם שלה, כי יש לה שם נורא מוזר".

"זה קורה לכולם", אומר יצחק, "לכל הילדים, והאנשים. כולם לא זוכרים כל דבר בפעם הראשונה שהם שומעים או רואים אותו".

צמח מעווה את פניו: "אבל לי לא", הוא מצהיר, "אני זוכר הכל. וחוזי מזה, שגם המוח שלי בעצמו לא עובד כמו שצריך, אני לא מצליח לחשב משהו פשוט כמו כמה זה שלושת אלפים חמש מאות ארבעים וחמש כפול שלוש מאות שישים ותשע".

"כן", אומר יצחק, "דיברנו על זה, זוכר? מיד כשהתעוררת מהניתוח. לפני שהתחילו לתת לך את התרופות".

כתפיה של חני מיטלטלות בחוסר הסכמה לכיוון אליו גורר יצחק את השיחה, "צמח חמוד", היא אומרת בפסקנות, "אין ילדים בני חמש שיכולים לחשב בעל פה כמה זה שלושת אלפים חמש מאות ארבעים וחמש כפול - חיוך עולה על פניה, "הנה, תראה, אני אפילו לא זוכרת באיזה מספר רצית להכפיל את זה".